

Hogere voorziening, op 3 mei 2002 ingesteld door Willy Rothley en 70 andere leden van het Europees Parlement tegen het arrest, op 26 februari 2002 in zaak T-17/00 tussen Willy Rothley en 70 andere leden van het Europees Parlement, enerzijds, en het Europees Parlement, ondersteund door de Raad van de Europese Unie, de Commissie van de Europese Gemeenschappen, het Koninkrijk der Nederlanden en de Franse Republiek, anderzijds, gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer)

(Zaak C-167/02 P)

(2002/C 156/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 mei 2002 hogere voorziening ingesteld door Willy Rothley en 70 andere leden van het Europees Parlement, vertegenwoordigd door H.-J. Rabe van het advocatenkantoor Nörr Stiefenhofer Lutz, Charlottenstraße 57 te D-10117 Berlijn, tegen het arrest, op 26 februari 2002 in zaak T-17/00 tussen Willy Rothley en 70 andere leden van het Europees Parlement, enerzijds, en het Europees Parlement, ondersteund door de Raad van de Europese Unie, de Commissie van de Europese Gemeenschappen, het Koninkrijk der Nederlanden en de Franse Republiek, anderzijds, gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer).

Rekwiranten concluderen dat het den Hove behage:

1. het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer) van 26 februari 2002⁽¹⁾ te vernietigen;
2. het besluit van het Europees Parlement van 18 november 1999 inzake wijziging van het reglement als gevolg van het Interinstitutioneel Akkoord van 25 mei 1999 betreffende de interne onderzoeken verricht door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF)⁽²⁾ nietig te verklaren voorzover het betrekking heeft op de leden van het Europees Parlement,
subsidiair,
de zaak voor afdoening naar het Gerecht van eerste aanleg te verwijzen,
3. het Europees Parlement (wederpartij in de hogere voorziening) te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

- Schending van artikel 230, vierde alinea, EG: In het bestreden arrest wordt ten onrechte vastgesteld dat rekwiranten in geen enkel volgens de rechtspraak van het Hof denkbaar opzicht individueel worden geraakt door het bestreden besluit. Het bestreden besluit van het Parlement gaat naar inhoud en werking verder dan de

zuiver interne organisatie van de werkzaamheden van het Parlement en heeft daardoor rechtstreekse werking voor de leden van het Parlement. Het gaat derhalve om een handeling die vatbaar is voor een beroep krachtens artikel 230, eerste alinea, EG, zoals ook het Gerecht in het bestreden arrest heeft geoordeeld. Deze werking volstaat voor de ontvankelijkheid van het beroep, zodat het in dergelijke gevallen irrelevant is, of de verzoeker individueel wordt geraakt.

Subsidiair: Rekwiranten worden, anders dan het Gerecht heeft geoordeeld, individueel geraakt omdat zij een besloten kring vormen waarvan de leden naar aantal en identiteit bekend zijn en vaststaan.

Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat er in het onderhavige geval geen ruimte is voor toepassing van de rechtspraak volgens welke een beroep tot nietigverklaring van een algemene rechtsregel ontvankelijk is wanneer de auteur ervan op grond van een bepaling van hogere rang verplicht was rekening te houden met de bijzondere situatie van de verzoekers. De onderzoeksbevoegdheid van OLAF en de verplichting tot mededeling, duldend en samenwerking die het bestreden besluit de leden van het Parlement, hun medewerkers en de personeelsleden van het Parlement oplegt, vormen een blijvende ingreep in het recht op onafhankelijke en vrije uitoefening van het mandaat. Het samenstel van ingrijp- en handelingsbevoegdheden van OLAF schendt of ondermijnt de bij artikel 10 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten verleende bescherming van de immuniteit van de leden van het Parlement. Verder vormen het bestreden besluit en de daaruit voortvloeiende bevoegdheid van OLAF om onderzoeken te verrichten in het Parlement een blijvende ingreep in het onderzoeksrecht van de enquêtemissies; daardoor doen zijn afbreuk aan de rechten van de leden van het Parlement en inzonderheid aan die van rekwiranten.

- Schending van het beginsel van effectieve rechtsbescherming: Het Gerecht heeft niet onderzocht of zijn uitlegging van artikel 230, vierde alinea, EG rekwiranten een effectieve rechtsbescherming biedt, dan wel of, met name gelet op het criterium van het individueel geraakt zijn, een uitlegging moet worden gegeven die rekwiranten voldoende rechtsbescherming tegen het bestreden besluit biedt.

⁽¹⁾ Nog niet gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

⁽²⁾ PB 1999, L 202, blz. 1.